

[Taanquist]

sekvens i fremskridtspartiets holdning: slet ikke at udlægge nogen del af særfor sorgen, men det kan vi altså heller ikke gå med på.

Jeg vil gerne understrege, at når vi går ind for udlægning af særfor sorgen, er det, fordi vi faktisk, på trods af hvad der ofte bliver sagt, har gode erfaringer med den udlægning, der fandt sted i forbindelse med bistan dsloven. Vi har fået et langt bedre pædagogisk indhold i vore ungdomshjem og skolehjem, vi har fået langt bedre tilbud inden for mødre- og svangrehjem, ikke flere tilbud, men bedre tilbud. Vi har som følge af lægekonsulenternes tilknytning til socialforvaltningerne fået nogle mennesker ud af revalideringssystemet, der aldrig burde have været derinde, fordi de faktisk var urevaliderbare. Det er i øvrigt et forhold, der har ført til helt forkerte konklusioner om revalideringssystemet efter bistan dsloven. Endelig har vi set, at allerede et år efter, at amtskommunerne har overtaget statshospitalerne, har de påbegyndt en væsentlig forbedring af dem. Vi kunne også se på undervisningscentrene for de svært handicappede, der fungerer helt fortrinligt i kommunal og amtskommunal regie.

Jeg må derfor anbefale, at man stemmer imod de forslag, der helt eller delvis handler om at beholde særfor sorgen i statsregie.

Jeg er stort set ikke uenig med dem, der stiller forslag om, at et barn med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap ikke skal betale for ophold i daginstitution. Vi kan dog hverken tiltræde ændringsforslag nr. 11 eller nr. 14, der drejer sig herom. Nr. 11 kan vi ikke tiltræde, fordi af to børn, der var bragt i samme institution af samme grund, kunne den ene så komme til at betale, hvor den anden ikke skulle. Efter ændringsforslag nr. 14 ville nogle børnehaver eller daginstitutioner pr. definition være gratis og andre ikke. Det kunne få en uheldig indflydelse, når forældrene skulle vælge, hvilken daginstitution et barn skulle anbringes i. Men begge ændringsforslagene er unødvendige, fordi lovforslaget klart siger, at når et barn med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap anbringes i en daginstitution af behandlingsmæssige årsager, skal der ikke betales for opholdet.

Ændringsforslag nr. 3 og 9 fra centrumdemokraterne og DKP må skyldes en misforståelse, og jeg vil gerne kommentere dem, fordi jeg også har mødt det uden for denne

sal. Man ønsker udtrykket »vidtgående fysisk og psykisk handicap« erstattet med »vedvarende fysisk og psykisk handicap«, idet man påstår, at vidtgående er en stramning i forhold til det nugældende, og det er det ikke. Udtrykket »personer med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap« dækker nøjagtigt det samme som det nuværende særfor sorgsklientel. Skulle der endelig være en forskel, vil det da snarere være en udvidelse.

Der er derimod en væsentlig forskel mellem udtrykkene »vidtgående« og »vedvarende«. Der er masser af mennesker, der har et vedvarende handicap, som absolut ikke er vidtgående, og man ville med den ændring udvide lovens område ganske væsentligt og helt utilsigtet.

Ændringsforslag nr. 13 stillet af CD og SF er forbavsende. Man vil give både kommuner og amtskommuner ansvaret for, at der er det nødvendige antal pladser på særlige daginstitutioner. Man kan ikke placere ansvaret for løsningen af en opgave ved to forskellige myndigheder. Så har man slet ikke placeret noget ansvar.

En del af ændringsforslagene kan vi ikke gå ind for, fordi de efter vores mening er tilgodeset i lovforslaget. Det gælder ændringsforslag nr. 7 til udlægningsloven om minimumskrav til amtskommunerne. Det finder vi unødvendigt. Når SF siger i betænkningen, at de ikke kan acceptere, at der sker optagelse af stærkt handicappede børn i normalbørnehaver, uden at der samtidig sker en opnormering af den generelle personale-normering, så kan jeg kun sige, at det kan socialdemokratiet selvfølgelig heller ikke, og hvis SF med disse bemærkninger vil skyde os noget andet i skoene, så nærmer argumentationen sig det uanstændige.

Den grænse er langt overskredet af DKP i deres bemærkninger vedrørende aflastningsforholdet. Vi er enige i, at der bør oprettes aflastningspladser, men vi er også enige i socialministerens bemærkninger om, at aflastningspladser ikke bør fremskaffes ved oprettelse af deciderede aflastningshjem, men ved oprettelse af aflastningspladser ved bestående døgninstitutioner og beskyttede pensionater. Det omskriver DKP til tilfældige ledige pladser efter de forhåndenværende søms princip, og det er ikke nogen pæn måde at argumentere på, men det har været betegnende for DKPs metode at argumentere